

Wij zijn twee zussen, Anniek en Sophie, en begin dit jaar zijn we samen op wereldreis gegaan naar Australië, Nieuw-Zeeland en Indonesië. In Australië woont een deel van onze familie en in Indonesië is een aantal familieleden geboren en getogen. Vandaar dat deze reis altijd al een grote droom van ons was!

We wilden niet alleen het prachtige land bekijken, maar ook wat terug doen voor de samenleving in dit ontwikkelingsland. Via onze oude schoolmeester Pierre Pourchez zijn we bij Abdi Kasih terecht gekomen: een weeshuis voor verstandelijk gehandicapte kinderen. Het leek ons geweldig om daar een week ons steentje bij te dragen. Na wat e-mailcontact met ibu Yen, een geweldige, Indonesische vrouw die al jaren voor het weeshuis werkt, hadden we een afspraak gemaakt. Na een paar weken door het land te hebben gereisd en twee Engelse vrienden gemaakt te hebben, kwamen we met zijn vieren aan in Medan. De secretaresse heeft ons heel lief ontvangen in haar kantoor en verteld wat ze ongeveer van ons verwachtten. De volgende dag konden we beginnen!

Na een lange busreis naar Medan, zijn we door een busje van Abdi Kasih opgehaald en naar een buitenwijk van de stad gebracht. We kwamen letterlijk steeds meer in de middle of nowhere! Uiteindelijk kwamen we aan bij het weeshuis. Het was prachtig en zo veel groter dan we verwachtten. We kregen een heel warm welkom van de leerkrachten, ze hadden net een vergadering gehad dus we mochten er even bij komen zitten. De vriendelijke schooldirecteur, pas Yus, kon verrassend goed Nederlands met ons spreken, de rest kon wat gebrekkig Engels. Na een korte introductie liepen we de vergaderruimte uit, en hadden de kinderen net pauze. Een stuk of 20 enthousiastelingen kwamen op ons af gerend en sprongen ons gelijk om de nek.

Er wonen ongeveer 80 (wees)kinderen met allerlei verschillende verstandelijke beperkingen, zoals het syndroom van Down en autisme. Ze zijn allemaal ongelofelijk lief en vrolijk, en bij de meesten konden we door middel van non-verbale communicatie al heel ver komen en met sommige hebben we in die korte tijd echt een beetje een band opgebouwd. Er woont ook een groot aantal leerkrachten op de school, wat natuurlijk een enorme opoffering van ze is. Ze wijden hun leven aan het verzorgen van deze kinderen die zijn verlaten door hun ouders, omdat ze niet voor ze konden of wilden zorgen door hun handicap.

Het hele terrein is behoorlijk groot, en er staan verschillende gebouwen. Ten eerste een aantal met slaap-, bad- en woonkamers voor de kinderen en leerkrachten. Ook de directeur woont, samen met zijn vrouw, kinderen en honden in een eigen woning op het terrein. Wij kregen met zijn vieren ook een eigen huisje om de week in door te brengen. Tussen alle gebouwen en huisjes door zijn er mooie moestuinen aangelegd, waar een stel boeren gewassen op verbouwen waar de kinderen dan weer lekker en gezond van kunnen eten.

Verder waren er een sportzaal, een aantal klaslokalen, kantoren, een uitgebreide bibliotheek met een groot aantal nieuwe boeken, een kaarsenkamer (waar ze kaarsen maken om te verkopen) en een grote eetruimte met keuken, waar iedereen 3 keer per dag gezamenlijk eet. Ook staat er een mooie, grote gymzaal, waar ontzettend veel gebruik van wordt gemaakt door zowel de leerlingen als de leerkrachten om te sporten.

Dit was voor ons dan ook het thema van de week; we hebben het grootste deel van de tijd lekker met de kids en elkaar badminton gespeeld! Op de eerste dag hebben we tevens een aantal voetballen gekocht, waarmee we de rest van de dag met ze mee hebben gespeeld. We maakten een goal van 2 pionnen bij een muur in de gymzaal en om de beurt mochten ze proberen de bal langs de keeper (één van de leerkrachten) te krijgen. Ze vonden het ontzettend leuk en luisterden verbazingwekkend goed naar onze instructies. Ook hebben we in de brandende zon een potje met ze gevoetbald. Het is zo goed voor de kinderen om veel te bewegen en op die manier samen te leren werken en te spelen.

Naast de hoge temperatuur, hangt er ook echt een hele warme sfeer in het weeshuis. Er wordt goed en op een professionele manier met de kinderen omgegaan en er zijn verschillende leerkrachten, elk gespecialiseerd in één van de verschillende stoornissen. Je kan zien dat de kinderen het er naar hun zin hebben, en de mensen daar als hun familie zien. De kinderen leren er spreken, rekenen en lezen, ze doen educatieve spelletjes en heel veel aan sport en dans. Elke ochtend, middag en avond wordt er voor iedereen een lekkere rijstmaaltijd gekookt, samen gegeten, en daarna hielpen we de kinderen daarna met afwassen en -drogen. We werden enorm door iedereen in de watten gelegd, terwijl ze het al zo druk hadden met al die kinderen. We voelden ons heel erg welkom en we probeerden dan ook zoveel mogelijk te helpen waar we konden.

Aangezien de meeste kinderen en leerkrachten christen zijn, zijn we op zondag met ze mee naar de kerk gegaan. Het was heel bijzonder om eens een dienst mee te maken in een arme buitenwijk van een stad in Indonesië, en we merkten dat het eigenlijk precies zo gaat als we hier in Nederland wel eens hebben gezien (ook al verstonden we er natuurlijk niets van; alles was in het Bahasa Indonesisch). Dan zie je pas echt dat het geloof toch iets heel universeels is.

De leerkrachten hebben ons ook een middag meegenomen naar de verjaardag en besnijdenisfeest van een 10-jarige jongen in het 'dorp'. We liepen met z'n allen naar het feest toe, langs allemaal hutjes met mensen die vol verbazing naar ons als blanke toeristen keken. Het was ontzettend gaaf voor ons om ergens te komen waar waarschijnlijk nooit toeristen komen; het 'echte' Indonesië. Bij het feest wilde iedereen met ons op de foto. De jarige jop was heel mooi aangekleed en zijn naaste familie had ook prachtige jurken aan.

We hebben hier de lekkerste Rendang ooit gegeten, en tot grote blijdschap van de vrolijke kokkinnen bleven we maar opscheppen van het geweldige buffet! Op een gegeven moment vond een Indonesische traditie plaats: een toneelstuk en dans waarbij een aantal spelers in een soort trance kwam en een soort offerdans deden. Alle genodigden stonden er omheen en plotseling werden 'de vier blanken' naar voren gevraagd! Wij schrokken ons dood, want we vonden het eigenlijk best een bizar gebeuren, dus we wilden absoluut niet meedoen. We vroegen aan Pas Yus, de schooldirecteur, wat we moesten doen en hij zei dat het beter was als we weer terug naar huis gingen. Hij kon ons niet precies uitleggen wat er precies werd uitgebeeld in het toneelstuk. Een enerverende en bijzondere middag was het wel!

Al met al was het een geweldige ervaring om te mogen helpen in Abdi Kasih, en was het super om te zien dat ook in armere landen toch aan dit soort kinderen wordt gedacht. Met de hulp van een heleboel westerse landen en organisaties (waaronder de Bijvanck school en de Huizermaat!) is een kleine school omgebouwd tot een geweldig terrein waar de kinderen en leerkrachten zich thuis voelen. Ze kunnen natuurlijk nog steeds al het geld goed gebruiken, want er zijn nog meer dan genoeg verstandelijk beperkte (wees)kinderen in Indonesië die een thuis nodig hebben.